

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII KADENCJA**

Warszawa, dnia 17 czerwca 2011 r.

Druk nr 1262

**KOMISJA
USTAWODAWCZA**

**Pan
Bogdan BORUSEWICZ
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Na podstawie art. 85a ust. 3 pkt 1 Regulaminu Senatu Komisja Ustawodawcza wnosi o podjęcie postępowania w sprawie inicjatywy ustawodawczej dotyczącej projektu ustawy

o zmianie ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu.

Do reprezentowania Komisji w dalszych pracach nad tym projektem ustawy upoważniony jest senator Leon Kieres.

W załączeniu przekazuję projekt ustawy wraz z uzasadnieniem.

Przewodniczący Komisji
Ustawodawczej
(-) Piotr Zientarski

USTAWA

z dnia

o zmianie ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu

Art. 1.

W ustawie z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2010 r. Nr 29, poz. 154, Nr 182, poz. 1228 i Nr 238, poz. 1578 oraz z 2011 r. Nr 53, poz. 273) w art. 5 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

"2) rozpoznawanie, zapobieganie i wykrywanie przestępstw:

- a) określonych w art. 130 i art. 132 Kodeksu karnego,
- b) o charakterze terrorystycznym, określonych w art. 140, art. 163 § 1 i 3, art. 164 § 1, art. 165 § 1 i 3, art. 165a, art. 166, art. 167, art. 168, art. 173 § 1 i 3, art. 174 § 1, art. 175, art. 182 § 1, art. 189, art. 191 § 1, art. 223, art. 252, art. 258 § 2 i 4 Kodeksu karnego,
- c) określonych w art. 265 i 266 § 2 Kodeksu karnego,
- d) godzących w bezpieczeństwo państwa, określonych w art. 117, art. 118, art. 118a, art. 119, art. 120, art. 126a, art. 126b, art. 127, art. 128, art. 129, art. 134, art. 135 § 1, art. 136 § 1 i 2, art. 138, art. 231 § 1, art. 255 § 2, art. 256, art. 258 § 1 i 3, art. 267–269b Kodeksu karnego,
- e) godzących w podstawy ekonomiczne państwa, poprzez narażenie na straty w mieniu Skarbu Państwa lub wyrządzenie szkody majątkowej w mieniu Skarbu Państwa, co najmniej w wysokości określonej w art. 115 § 6 Kodeksu karnego, określonych w:
 - art. 271 § 1 i 3, art. 286 § 1 i 2, art. 296, art. 296a § 1, 3 i 4, art. 297, art. 299, art. 300 § 1–3, art. 305 § 1 i 2, art. 310, art. 311, art. 312, art. 314, art. 315 Kodeksu karnego,
 - art. 585 Kodeksu spółek handlowych,

- art. 178–183 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2010 r. Nr 211 poz. 1384, z 2009 r. Nr 165, poz. 1316 oraz z 2010 r. Nr 182, poz. 1228),
 - art. 100 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 185 poz. 1439, z 2010 r. Nr 167, poz. 1129),
 - art. 287 i art. 288 ustawy z dnia z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146 poz. 1546, z późn. zm.),
 - art. 224 i art. 224a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2010 r. Nr 11, poz. 66, Nr 81, poz. 530, Nr 126, poz. 853 i Nr 127, poz. 858),
 - art. 35–37 ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2010 Nr 46, poz. 276, z 2009 r. Nr 166, poz. 1317 i Nr 201, poz. 1540 oraz z 2010 r. Nr 182, poz. 1228),
 - art. 54–96 Kodeksu karnego skarbowego,
- f) korupcji osób pełniących funkcje publiczne, o których mowa w art. 1 i 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne, jeśli może to godzić w bezpieczeństwo państwa, określonych w art. 228 § 1 i § 3–6, art. 229 § 1 i § 3–6, art. 230 § 1, art. 230a § 1 i art. 231 § 2 Kodeksu karnego,
- g) w zakresie produkcji i obrotu towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, określonych w art. 33 ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa (Dz. U. z 2004 r. Nr 229, poz. 2315 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97);
- h) nielegalnego wytwarzania, posiadania i obrotu bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi, bronią masowej zagłady oraz środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, w obrocie międzynarodowym, określonych w:
- art. 121, art. 171 i art. 263 § 1 Kodeksu karnego,
 - art. 36 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią,

- amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 67 poz. 679, z późn. zm.),
- art. 53–57 i art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.);".

Art. 2.

1. Funkcjonariuszowi zwolnionemu na podstawie art. 230 ust. 1 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, który do dnia 12 sierpnia 2004 r. złożył podanie o ponowne przyjęcie do służby lub złożył skargę do sądu administracyjnego na decyzję o wypowiedzeniu stosunku służbowego, okres pozostawania poza służbą w wymiarze nieprzekraczającym okresu od dnia zwolnienia ze służby do dnia uprawomocnienia się wyroku sądu administracyjnego uchylającego rozkaz o zwolnieniu funkcjonariusza ze służby albo do dnia ponownego przyjęcia do służby, traktuje się jako okres równorzędny ze służbą w Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego albo Agencji Wywiadu.
2. Funkcjonariuszowi zwolnionemu na podstawie art. 230 ust. 1 ustawy, o której mowa w ust. 1, który nie złożył podania lub skargi w terminie, o którym mowa w ust. 1, okres pozostawania poza służbą w wymiarze od dnia zwolnienia ze służby do dnia 12 sierpnia 2004 r., traktuje się jako okres równorzędny ze służbą w Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego albo Agencji Wywiadu.
3. Przepisy ust. 1 i 2 nie naruszają skutków korzystnego dla funkcjonariusza zwolnionego na podstawie art. 230 ust. 1 ustawy, o której mowa w ust. 1, orzeczenia sądu administracyjnego wydanego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 3.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Ustawa wykonująca wyrok Trybunału Konstytucyjnego

Projekt ustawy stanowi wykonanie obowiązku dostosowania systemu prawa do dwóch orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego dotyczących ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. Nr 74, poz. 676, ze zm.), tj.: 1) postanowienia z dnia 15 listopada 2010 r. (S 4/10) oraz 2) wyroku z dnia 20 kwietnia 2004 r. (K 45/02).

2. Przedmiot i istota rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego

2.1. W postanowieniu S 4/10 TK przedstawił Sejmowi uwagi dotyczące stwierdzonych uchybień w przepisach ustawy o ABW i AW, których usunięcie jest niezbędne dla zapewnienia spójności systemu prawnego RP. Uchybienia takie zawiera przepis art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b, który przewiduje, że „Do zadań ABW należy rozpoznawanie, zapobieganie i wykrywanie przestępstw godzących w podstawy ekonomiczne państwa”. Natomiast związany z nim art. 27 ust. 1 stanowi, że „Przy wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych, podejmowanych przez ABW w celu realizacji zadań określonych w art. 5 ust. 1 pkt 2, gdy inne środki okazały się bezskuteczne albo zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że będą nieskuteczne lub nieprzydatne, sąd, na pisemny wniosek Szefa ABW, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, może, w drodze postanowienia, zarządzić kontrolę operacyjną”.

Art. 27 ust. 6 precyzuje, iż kontrola operacyjna prowadzona jest niejawnie i polega na: 1) kontrolowaniu treści korespondencji, 2) kontrolowaniu zawartości przesyłek, 3) stosowaniu środków technicznych umożliwiających uzyskiwanie w sposób niejawny informacji i dowodów oraz ich utrwalanie, a w szczególności treści rozmów telefonicznych i innych informacji przekazywanych za pomocą sieci telekomunikacyjnych.

Zdaniem TK powyższa regulacja „narusza standardy demokratycznego państwa prawnego, wynikające z Konstytucji”. Zgodnie z tymi standardami sąd, zarządzając kontrolę operacyjną, winien wskazać konkretną osobę oraz typ przestępstwa określonego w

ustawie karnej, którego ma dotyczyć kontrola operacyjna. Jednakże w przypadku zarządzenia przez sąd kontroli operacyjnej, w zakresie przestępstw określonych w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy, tzn. w zakresie przestępstw „godzących w podstawy ekonomiczne państwa”, nie jest to możliwe, gdyż wyrażenie „przestępstwa godzące w podstawy ekonomiczne państwa” uniemożliwia identyfikację typów przestępstw, określonych przez ustawę karną. Niemożność identyfikacji typów przestępstw, o których mowa art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b, powoduje w konsekwencji uchybienie dotyczące art. 27 ust. 1 ustawy. Z przepisu tego nie wynika bowiem, w związku z jakim typem przestępstwa, sąd zarządza kontrolę operacyjną.

Powyższe uchybienie przekłada się także na art. 27 ust. 15 zdanie pierwsze. Przepis ten stanowi, że „W przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego Szef ABW przekazuje Prokuratorowi Generalnemu materiały zgromadzone podczas stosowania kontroli operacyjnej, w razie potrzeby z wnioskiem o wszczęcie postępowania karnego”. Oznacza to, że materiały zgromadzone podczas kontroli operacyjnej, przekazane następnie przez Szefa ABW Prokuratorowi Generalnemu, mogą dotyczyć nie określonych przez ustawę karną typów przestępstw, lecz niedookreślonych „przestępstw godzących w podstawy ekonomiczne państwa”, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy.

2.2. W zakresie drugiego wykonywanego orzeczenia (K 45/02) TK orzekł, że:

- 1) art. 230 ust. 1 ustawy w zakresie, w jakim przewiduje, na podstawie pkt 2 tego przepisu, możliwość wypowiedzenia funkcjonariuszowi stosunku służbowego, jest niezgodny z art. 7 i art. 60 konstytucji,
- 2) art. 230 ust. 7 ustawy, w zakresie, w jakim wyłącza stosowanie przepisów art. 60 ust. 4 oraz art. 63 tejże ustawy do funkcjonariusza, o którym mowa w art. 230 ust. 4 ustawy:
 - a) jest niezgodny z art. 32 i art. 60 konstytucji,
 - b) jest niezgodny z art. 25 lit. c Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, otwartego do podpisu w Nowym Jorku dnia 19 grudnia 1966 r.

Choć wyrok K 45/02 został już w pewnym zakresie wykonany, to pozostają jednak nadal wątpliwości odnośnie do wymienionych przepisów art. 230 ust. 1 i 7, których po wydaniu wyroku nie nowelizowano, uznając zapewne, że mają charakter przejściowy. Przepisy art. 230 ust. 1 i 7 przewidują, że:

„1. Szefowie ABW i AW, każdy w zakresie swojego działania, w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, uwzględniając kwalifikacje zawodowe funkcjonariusza, jego przydatność do służby w ABW albo AW, a także wysokość posiadanych limitów zatrudnienia i środków budżetowych oraz planowaną strukturę

organizacyjną, poinformują pisemnie funkcjonariusza o (...) wypowiedzeniu stosunku służbowego.”,

„7. Wobec funkcjonariusza, o którym mowa w ust. 3 i 4, przepisów art. 60 ust. 4 oraz art. 63 nie stosuje się.”.

Wzorcami konstytucyjnymi były tu art. 7 konstytucji (zasada legalizmu), art. 32 (zasada równości i zakaz dyskryminacji), art. 60 (równy dostęp do służby publicznej), a także art. 25 lit. c MPPOiP (zasada równości i zakaz dyskryminacji w dostępie do służby publicznej).

Należy przypomnieć, iż na mocy przepisów przejściowych do ustawy o ABW z 2002 r., dotychczasowi funkcjonariusze UOP, stali się z mocy prawa funkcjonariuszami ABW, z zachowaniem dotychczasowych warunków służby, ale tylko do czasu określonego w art. 230 ust. 1, tzn. do czasu zaproponowania im nowych warunków służby albo wypowiedzenia stosunku służbowego (na podjęcie jednej z tych decyzji ustawa dała szefowi Agencji 14 dni). Ponadto ustawa określała, jakimi kryteriami powinien kierować się szef Agencji podejmując decyzję w tym zakresie.

TK zaznaczył, że nawet przyjęcie, że stosunek służbowy funkcjonariuszy służb specjalnych jest specyficzny, nie oznacza dowolności w kształtowaniu reguł prawnych, warunkujących dostęp do tej służby. Dalej TK porównując przepisy ustawy o UOP i ustawy o ABW i AW, doszedł do wniosku, iż zniesienie UOP i utworzenie w to miejsce dwóch agencji miało charakter zmiany organizacyjnej, nie było zaś reformą funkcjonowania służb specjalnych. Brak jest materialnych przesłanek do dokonywania kadrowej rekonstrukcji korpusu funkcjonariuszy. Choć ustawodawca przyjął jako kryteria wypowiedzenia stosunku służbowego: wysokość posiadanych limitów zatrudnienia i środków budżetowych oraz planowaną strukturę organizacyjną, to jednak z porównania tych limitów w kolejnych ustawach budżetowych oraz z porównania statutów tych instytucji, wynika, że owa zmiana nie łączyła się, ani z ograniczeniem limitów budżetowych, ani ze zmniejszeniem zatrudnienia, ani z likwidacją komórek organizacyjnych.

Reorganizacja – zdaniem TK – nie może być wykorzystywana jako okazja do wymiany kadry. Stanowi to bowiem obejście przepisów gwarantujących funkcjonariuszom wzmożoną trwałość ich zatrudnienia. Gwarancje te, „po pierwsze, stanowią ważną gwarancję realizacji art. 60 Konstytucji. Należy bowiem mieć na uwadze, że tylko prawo formułujące w sposób precyzyjnie określony warunki ubiegania się o przyjęcie do służby, a przede wszystkim warunki jej pełnienia, pozwala ocenić, czy obywatele mają prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach. Po drugie, gwarancje te dają ochronę

indywidualnym prawom funkcjonariusza, zapobiegając arbitralności w jego ocenie przez zwierzchnika w sytuacji, w której warunki służby wymagają podporządkowania i daleko idącej dyspozycyjności funkcjonariusza. Po trzecie, spełniają ważną funkcję ustrojową. Stanowią jedną z gwarancji politycznej neutralności i stabilności służb specjalnych i są czynnikiem ograniczającym instrumentalne ich wykorzystywanie dla celów politycznych aktualnej większości parlamentarnej. (...) Należy również zwrócić uwagę, że zamieszczenie w ustawie gwarancji stabilności zatrudnienia daje podstawę do uzasadnionego oczekiwania, że ustawodawca nie zmieni w sposób arbitralny zasad ochrony trwałości stosunku pracy. Ma zatem znaczenie z punktu widzenia układania planów życiowych jednostki”.

W ocenie TK, ustawodawca, pozostawił szefom agencji nadmierny zakres swobody i uznaniowości, przez to że odwołał się do kryteriów nieadekwatnych w sytuacji, gdy wprowadzone zmiany w funkcjonowaniu służb specjalnych miały w istocie charakter organizacyjny, a nie strukturalny.

Artykuł 230 ust. 7 przewiduje wyłączenie – w stosunku do funkcjonariuszy, którzy odmówili przyjęcia proponowanych warunków służby lub, którym został wypowiedziany stosunek pracy – stosowanie art. 60 ust. 4 oraz art. 63 ustawy. Przepisy te określają terminy zwolnienia funkcjonariuszy ABW i AW ze służby, w przypadku likwidacji jednostki organizacyjnej Agencji lub jej reorganizacji połączonej ze zmniejszeniem obsady etatowej, jeżeli przeniesienie funkcjonariusza do innej jednostki organizacyjnej Agencji lub na niższe stanowisko służbowe nie jest możliwe albo z innych przyczyn wymienionych w ustawie, zaistniałych w czasie zaprzestania służby z powodu choroby. W przypadku likwidacji jednostki organizacyjnej Agencji lub jej reorganizacji okres ten wynosi 6 miesięcy – w służbie stałej oraz 3 miesiące w służbie przygotowawczej. Natomiast w przypadku zaprzestania służby z powodu choroby zwolnienie funkcjonariusza ze służby, w zależności od podstawy prawnej zwolnienia, nie może nastąpić przed upływem 12 albo 3 miesięcy od dnia zaprzestania służby z tego powodu.

Tymczasem w zakwestionowanym ust. 7 przyjęto, że w razie odmowy przyjęcia przez funkcjonariusza zaproponowanych warunków służby, stosunek służby rozwiązuje się z dniem dokonania tej odmowy. Natomiast stosunek służby funkcjonariusza, któremu na podstawie art. 230 ust. 1 pkt 2 został wypowiedziany stosunek służbowy, rozwiązuje się w terminie 1 miesiąca, liczonym od dnia doręczenia temu funkcjonariuszowi pisma o wypowiedzeniu.

Dochodzi więc do zróżnicowania sytuacji prawnej funkcjonariuszy, przez wyłączenie w stosunku do niektórych z nich dłuższych „okresów ochronnych”, choć przyczyny zwolnienia ze służby są analogiczne. Zgodnie z art. 60 ust. 2 ustawy funkcjonariusza można

zwolnić ze służby m.in. w przypadku likwidacji jednostki organizacyjnej Agencji lub jej reorganizacji połączonej ze zmniejszeniem obsady etatowej, jeżeli przeniesienie funkcjonariusza do innej jednostki organizacyjnej Agencji lub na niższe stanowisko służbowe nie jest możliwe. W istocie wypowiedzenie stosunku służby lub złożenie propozycji nowych warunków służby na podstawie art. 230 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy wiąże się ze zniesieniem UOP i utworzeniem w to miejsce dwóch Agencji. Zniesienie UOP jest zmianą organizacyjną, a nie strukturalną i w ocenie TK nie stanowi podstawy uzasadniającej wyłączenie stosowania przepisów ochronnych, w stosunku do niektórych funkcjonariuszy ABW i AW. Wprowadzone odstępstwa w zakresie ochrony stosunku służbowego powinny pozostawać w racjonalnym związku z przyczynami, które rodzą skutek prawny w postaci rozwiązania tego stosunku.

W świetle konstytucyjnej zasady równości, wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się daną cechą w równym stopniu mają być traktowane równo. Zasada ta zakłada także różnicowanie podmiotów podobnych, ale tylko wówczas, gdy zastosowane przez ustawodawcę kryterium zróżnicowania jest racjonalnie uzasadnione i sprawiedliwe. Na tle badanej regulacji trudno wskazać kryterium, które pozostawałoby w racjonalnym związku z celem i treścią regulacji, zwłaszcza gdy podstawą zwolnienia ze służby jest art. 230 ust. 1 pkt 2 ustawy. Funkcjonariusze ci znajdują się bowiem w analogicznej sytuacji faktycznej i prawnej jak funkcjonariusze zwolnieni ze służby z powodu likwidacji jednostki organizacyjnej Agencji lub jej reorganizacji.

3. Cele i zakres projektowanej ustawy

3.1. Odnośnie do pierwszego wykonywanego orzeczenia TK zwrócił uwagę że w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji ustawodawca zidentyfikował typy przestępstw określonych przez ustawę karną, w związku z którymi, przy wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych podejmowanych przez policję, sąd, na pisemny wniosek Komendanta Głównego Policji, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, albo na pisemny wniosek komendanta wojewódzkiego Policji, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego miejscowo prokuratora okręgowego, może, w drodze postanowienia, zarządzić kontrolę operacyjną.

W celu wykonania postanowienia należy znowelizować art. 5 ust. 1 pkt 2. Choć orzeczenie TK dotyczyło tylko lit. b, to jednak uzasadniona wydaje się nowelizacja całego pkt 2. W związku z koniecznością nowelizacji lit. b konieczne jest bowiem sformułowania

pozostałych liter wedle podobnej stylistyki. Ponadto dotychczasową lit. a rozbito na trzy litery (a–d), a dotychczasowe lit. b–e, otrzymały oznaczenie e–h.

3.2. W zakresie art. 230 ust. 1, choć jest to przepis przejściowy i wydawałoby się nie ma potrzeby jego wykonania, to jednak według informacji otrzymanych od służb prawnych ABW, w pewnym zakresie pojawiają się utrudnienia w realizacji wyroku w praktyce. Mimo, że przepis uznano za niekonstytucyjny, to funkcjonariusze zwolnieni na podstawie tego przepisu nie mogli mieć wliczonego okresu „niekonstytucyjnego zwolnienia” do lat służby. Proponuje się by w ustawie nowelizującej zawrzeć przepis – będący odpowiednikiem art. 62 ustawy, który nie obejmuje jednak skutków orzeczenia TK – przewidujący, że w przypadku funkcjonariusza pozostającego poza służbą w związku ze zwolnieniem na podstawie art. 230, okres pozostawania poza służbą traktuje się jako okres służby w agencji. Do tej pory nie można było bowiem wliczać tego okresu do lat służby. Analogiczne rozwiązanie proponuje się do osób, które zwolnione zostały na podstawie niekonstytucyjnego przepisu i nie powróciły do służby. W ich przypadku chodzi o wliczenie tego okresu do „uprawnień emerytalnych”.

4. Skutki finansowe wykonania projektowanej ustawy

Ustawa powoduje skutki finansowe dla budżetu państwa wynikające z konieczności potraktowania okresu pozostawania poza służbą jako lat służby. Dotyczy to jednak niewielkiej grupy funkcjonariuszy.

5. Oświadczenie o zgodności z prawem Unii Europejskiej

Projektowana ustawa jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

.....
T ł o c z o n o z p o l e c e n i a M a r s z a ł k a S e n a t u
.....